ELIZA

A JEJÍ NESTVŮRY

Francesca Zappia

COOBOO

Eliza a její nestvůry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Francesca Zappia
Eliza a její nestvůry – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

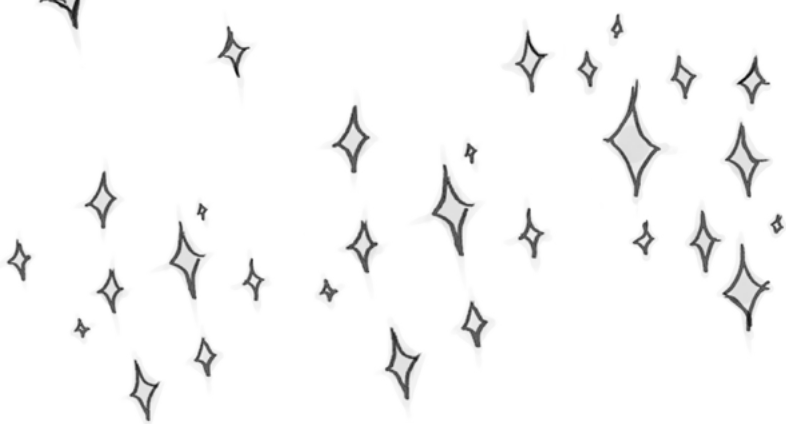
ELIZA

A JEJÍ NESTVŮRY

Francesca Zappia

ELIZA

A JEJÍ NESTVŮRY

COOBOO

Mým přátelům, online i offline
A Jackovi a Normovi

Zhluboka jsem se nadechla a naslouchala známému,
chlubivému hlasu svého srdce.
Já jsem, já jsem, já jsem.

Sylvia Plathová, *Pod skleněným zvonem*

PROLOG

Eliza Mirková je jméno, které dáte té příšerné holce, co se lepí na svého bývalého ještě týdny poté, co jí dal kopačky, protože si odmítá připustit, že ji nemůže vystát. Eliza Mirková je bezvýznamná záporačka s tajnou skrýší ve stoce. Eliza Mirková patří do komiksů.

Ale Eliza Mirková jsem já. Nemyslím si, že bych byla tak zoufalá nebo naivní, abych se věšela na expřítele i potom, co se se mnou rozejde, ke stoce by mě nedotáhli ani párem volů a bohužel nežiju v komiksu. I když asi žiju tak trochu komiksovým životem.

Přes den chodím do školy a v noci se zbavuju svojí tajné totožnosti a stává se ze mě LadySouhvězdí, stvořitelka jednoho z nejpopulárnějších webkomiksů na internetu, *Nestvůrného moře*, a nebojácná matka fandomu. Mojí superschopností je to, že dovedu celé hodiny kreslit a ani si přitom nevšimnu, kolik uběhlo času nebo že už jsem dost dlouhou dobu nejedla. Daří se mi ztratit se ve

svém přestrojení a přímo se překonávám v tom, jak moc vynikám ve své pravé podobě.

Proč zrovna LadySouhvězdí? ptáte se možná.

Protože, odpovídám, moji nejoblíbenější kulturu v *Nestvůrném moři* vytvořili lidé, kteří mají hvězdy v krvi. Tihle lidé – Nokturňané – instinktivně mapují hvězdy. Je to jejich životním posláním. Mají pocit, že to zkrátka musejí dělat, stejně jako já mám pocit, že musím vypovědět jejich příběh.

LadySouhvězdí je tou, kdo mapuje tenhle příběh, kreslí linie mezi zápletkami a postavami a místy, stejně jako Nokturňané kreslí spojnice mezi hvězdami. Je nebojácná, jako Nokturňané; je záhadná a odtažitá, jako Nokturňané; a jako Nokturňané věří v tajemno, nadpřirozeno a neznámo.

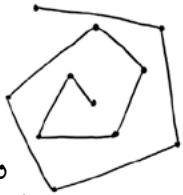
LadySouhvězdí je hrdinka, která jednou týdně poráží Elizu Mirkovou a pak to oslaví společně se svými mnoha obdivujícími fanoušky. Všem je drahá, dokonce i záporačce, protože bez ní by záporačka neexistovala.

Já jsem LadySouhvězdí.

A taky jsem Eliza Mirková.

Tohle je paradox, který nikdy nemůže být rozřešen.

NOKTURŇANSKÁ SOUHVĚZDÍ

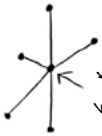
Amityino souhvězdí nenokturňanské ???

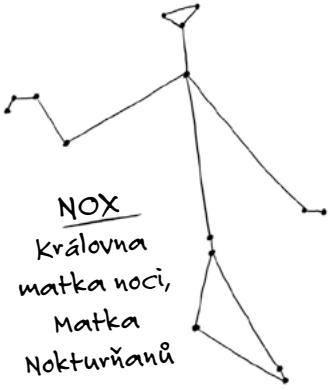
FAREN
král vran / první z Nokturňanů

REIRAL
Podútes, Sráz duší

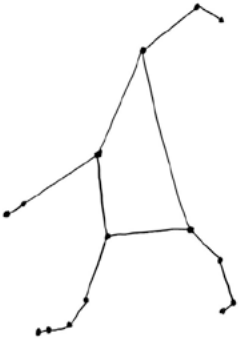
LUCIS
Světlo života

NOX
Královna matka noci, Matka Nokturňanů

BYRAL
Zobák, zloděj, jenž krade Světlo života z Noxiny ruky

GYURHEI
Požírač světla. (Každých 1 000 let povstává z moře, aby pohltil slunce)

Masterminds :: Submind :: Webkomiks

NIC LEPŠÍHO UŽ SI DNESKA NEPŘEČTETE

*Zveřejněno v 10:46 dne 19. 2. 2014 uživatelem **Apokalypsa_Krav***

> naklusejte sem. přečtěte si to. díky si nechte na potom.
>
> *http://nestvurnemore.blogspot.com/*

+503 830/-453 | 2 446 873 komentářů | Odpovědět | Nahlásit

KAPITOLA 1

Když se ráno přišourám k počítači, je na něm otevřený původní příspěvek. Přes noc se u něj vynořilo dalších tři sta komentářů. Ani už nevím, co v nich stojí – nekontrolovala jsem to celé měsíce. Vím, že některé jsou od fanoušků. Spousta jich je od trollů. Na ten příspěvek se nechodím dívat kvůli komentům. Koukám se na něj, protože je to moje každodenní připomínka, že tohle všechno – celý můj život – je opravdické.

Můj začátek má časovou značku v historii.

Uhladím si změť vlasů, zívnu a vytřu si z očí ospalky. Když zamrkám, příspěvek tam pořád je, spokojeně trůní na vrcholu subfóra Masterminds věnovaného webkomiksům. Člověk by řekl, že po dvou letech se určitě propadne. A ono ne.

Zavřu prohlížeč, než stihnu porušit svoje vlastní pravidla. Komentáře nečtu. Komentáře jsou jako výbušniny na duševní hradby a zrovna teď ty hrad-

by potřebuju vztyčené. Otevřu Photoshop a najdu soubor, na kterém jsem pracovala včera v noci, rozdělanou stránku z *Nestvůrného moře*. Všechny kontury jsou hotové. S barvami jsem začala, ale nedokončila jsem je a pořád ještě potřebuju doplnit text. I tak mám ale náskok. Tenhle týden přibude celá jedna kapitola. Moje minimum je jedna stránka týdně; obvykle v průměru přidám tři. Vždycky mám co postnout.

Přelétnu pohledem komiksovou stránku, přeskakuju z panelu na panel, překontrolovávám postavy a prostředí. V duchu si rozvrhnu zbytek barev, pak zdroje světla a stíny. Text. Vypadá to, že děj plyne dobře, ale na spodním panelu jsem Amity zase nakreslila moc úzký nos. V detailních záběrech na její obličej to vždycky jde poznat, a vždycky to je její nos. Později to budu muset spravit. Teď nemám čas.

Jako by se mnou souhlasil, můj budík začne zvonit a já nadskočím. Přestože vím, že to přijde, přestože zírám přímo na něj. Odšourám se zpátky na druhou stranu místnosti, abych ho zamáčkla dřív, než vzbudí Churche a Sullyho vedle v pokoji. Pitomá děcka ze základky mají půlhodinku spánku k dobru a hned mají pocit, kdovíjaké to z nich nedělá krále.

Amity

Když sejdu dolů, máma už pro mě má připravená dvě vajíčka natvrdo a sklenici čerstvě vymačkaného pomerančového džusu. Nemám ponětí, kdy ta vejce stihla uvařit. Rozhodně to nebylo včera v noci a teď teprve svítá. Sedí u kuchyňského ostrůvku ve svém běžeckém úboru, vlasy má vyčesané do vysokého culíku a na tabletu si čte nějaký článek o zdraví. Pár pramínků se jí uvolnilo a ze sprchy na konci chodby se ozývá stříkání vody. Už jsou s tátou zpátky ze svého časného ranního běhu. Hnus.

„Dobré ráno, zlato!" Vím, že v nějakém vesmíru musí mluvit normální hlasitostí, ale tenhle vesmír to není. „Udělala jsem ti snídani. Je ti dobře? Vypadáš trochu zakaboněně."

Zabručím. Ráno je ďábelská doba. A máma mi v posledním roce říká, že „vypadám zakaboněně", aspoň jednou za týden. Plácnu sebou na stoličku před vajíčka a džus a pustím se do jídla. Možná bych měla zkusit kafe. Kafe by mohlo pomoct. Kafe by u mě ovšem taky mohlo vyvolat rostoucí návaly deprese.

Máma drží v podpaží dnešní vydání *Westcliff Star*. Přitáhnu si ho a otočím ho. Titulek na přední stránce hlásá PŘIPOMÍNÁME SI OBĚTI WELLHOUSEOVY ZATÁČKY. Pod tím je fotka ostré zatáčky na silnici za Wellhouseovým mostem, kde zemi zdobí květinové věnce, stuhy a hračky. Takhle prosím vás vypadají regionální zprávy v Indianě: nic nemají, takže zaplní stránky připomínkou, že Wellhouseova zatáčka každoročně zabije víc lidí než žraloci bílí. I to se v Indianě dočtete v regionálních zprávách: jak přirovnávají zatáčku na silnici ke žralokovi.

Dojím první vajíčko. Táta se vynoří zezadu z chodby, voní jako balíček mátových žvýkaček a na sobě má nepatrně odlišnou běžeckou soupravu než tu, kterou nosí, když chodí běhat s mámou, což znamená, že v tomhle dneska půjde do práce.

„Ránko, Vajíčko!“ Zastaví se za mnou, položí mi ruce na ramena a předkloní se, aby mi na vršek hlavy mohl vlepit pusu. V reakci na přezdívku zamručím a nacpu si do pusy vejce. Nebeská mana natvrdo. „Jak ses vyspala?“

Pokrčím rameny. Copak toho chci tak moc, když bych ráda, aby na mě ráno nikdo nemluvil? V puse mám právě tolik energie, abych mohla jíst lahodná vajíčka, na formování slov už nic nezbývá. Nemluvě o tom, že za dvacet minut musím nasednout do auta, abych se na sedm hodin vydala do školy, kde se jistojistě namluvím víc než dost, ať už se mi to líbí, nebo ne.

Máma odvede tátovu pozornost článkem o zdraví, který zřejmě pojednává o přínosech jízdy na kole. Vytěsním je. Čtu si o tom, jak loni v létě řidič autobusu, který vezl kapelu Westcliffské střední, usnul za volantem a sjel z Wellhouseovy zatáčky při návratu z krajského kola soutěže. Žvýkám. Předtím to byl nějaký chlápek, který jel v zimě v autě se synem. Napiju se džusu. A ještě předtím vezla nějaká žena brzo ráno svoje dvě děti do školky. Zase žvýkám. Partička opilých teenagerů. Dojím vajíčko. Samotná holka, která najela na ledovku. Dopiju džus. Měli by tam postavit bariéru, aby lidi nemohli vylétnout ze zatáčky a sjet dolů z kopce do řeky, ale ne. Bez Wellhouseovy zatáčky nemáme co dát do novin.

„Nezapomeň, dneska odpoledne hrajou kluci první zápas v kopaný,“ připomene mi máma, když slezu ze stoličky a odnesu talíř a hrnek do dřezu. „Hrozně se na to těší a my tam všichni budeme, abysme je podpořili. Jasný?“

Nesnáším, když takhle říká „Jasný?“. Jako by ještě předtím, než ta slova vypustí z úst, čekala, že se na ni naštvu. Vždycky je připravená do boje.

„Jasný,“ přitakám. Na nic víc se nezmůžu. Vrátím se nahoru do pokoje pro batoh, skicák a pro boty. Párkrát si poskočím nahoru a dolů v pokusu rozproudit si krev a dostat jí víc do mozku. Vajíčka snědená. Energie doplněná. Připravená na bitvu.

Odolám nutkání vrátit se zpátky k počítači, otevřít prohlížeč a zkontrolovat fóra *Nestvůrného moře*. Nečtu komentáře a nepročítám příspěvky předtím, než jdu do školy. Ten počítač je moje králičí nora a internet moje říše divů.

Spadnout do ní můžu jen tehdy, když nevadí, že se v ní ztratím.

Amity se narodila dvakrát. První zrození bylo stejné jako u všech ostatních a nepamatovala si na ně. Skutečností, že si ho nepamatuje, se moc často nezaobírala, protože už před lety se naučila, že z prodlévání v minulosti neplyne nic dobrého. Druhé zrození – nebo taky znovuzrození, podle toho, jakou měla zrovna náladu – si pamatovala s omračující jistotou a domnívala se, že to tak bude po zbytek jejího života.

Podruhé se narodila v den, kdy si ji Strážce vybral jako svou hostitelku.

KAPITOLA 2

Někteří lidé *Nestvůrné moře* označují za fenomén. Tu a tam nějaký článek. Pár kritiků. Fanoušci.

Já ho tak označovat nemůžu, protože jsem ho stvořila. Je to můj příběh – to na něm mi záleží víc než na čemkoli jiném a zkrátka se tak nějak přihodilo, že baví i spoustu dalších lidí –, ale nemůžu ho označovat za fenomén, protože to by bylo namyšlený a taky narcistický a upřímně řečeno se mi dělá špatně od žaludku, když o něm takhle přemýšlím.

Je to divný, že se mi dělá špatně z uznání?

Ze spousty věcí okolo *Nestvůrného moře* se mi dělá nevolno.

Příběh je velmi jednoduchý a zároveň se fakt těžko popisuje. Nikdy jsem to nezkoušela osobně, ale mám pocit, že kdybych se o to pokusila, nejspíš bych nakonec někomu pozvracela boty. Vysvětlovat něco online je úplná hračka, stačí poslat odkaz a říct: „Hele, přečti si tohle." A oni kliknou. Přečtou si úvodní

stránku. Pokud se jim líbí, pokračují ve čtení. Pokud ne, no, aspoň jsem zkrátka nemusela mluvit.

Kdybych ten příběh ale musela vysvětlit bez převelice příhodného odkázání na samotný příběh, asi by to znělo nějak takhle:

„Na vzdálené planetě jménem Orkus bojují jedna holka a jeden kluk na opačných stranách dlouhé války mezi domorodci a kolonizátory ze Země. Ta holka a ten kluk jsou hostitelé parazitických energetických stvoření a jejich jedinou slabinou jsou oni dva navzájem. Je tam fůra oceánu a v tom oceánu jsou nestvůry. Dějou se věci. Pěkný barvičky."

Existuje důvod, proč jsem umělkyně, a ne spisovatelka.

Nestvůrné moře jsem začala zveřejňovat online před třemi lety, ale do opravdu obřích rozměrů narostlo tehdy, když se na stránce Masterminds objevil ten původní příspěvek. Lidi si ho konečně všimli. Začali číst.

Záleželo jim na něm.

To na tom bylo nejdivnější. Záleželo na tom někomu jinému než mně. Záleželo jim na Amity a Damienovi a na osudu planety Orkus. Zajímalo je, jestli mají druhy mořských nestvůr nějaká jména. Záleželo jim na tom, jestli jsem zveřejnila stránky včas a jak dobře vypadají. Dokonce jsem je zajímala i já, kdo jsem, přestože se nikdy nedostali dál než k mojí přezdívce. Ani fanoušci, ani trollové, ani ty články a kritici. Možná z toho anonymita stvořitelky udělala ještě větší fenomén. Rozhodně teda zabránila tomu, aby mi bylo natolik špatně, že bych kvůli tomu nemohla pracovat. Dostávám e-maily od agentů a nakladatelů, jestli bych nechtěla *Nestvůrné moře* vydat jako knihu, ale ty vždycky hned smažu – vydávání tradičním způsobem je taková obří děsivá věc, kterou musím jednou za čas odrazit klackem, aby mě nepřemohlo pomyšlení, že by nějaká korporátní mašinérie mohla ublížit mému drobečkovi.

Nestvůrné moře jsem nestvořila proto, aby se z něj stal fenomén – stvořila jsem ho, protože to byl příběh, který jsem chtěla. Teď v něm pokračuju, protože mám kolem srdce namačkané něco, co mi říká, že zkrátka musím. To proto jsem na téhle zemi: abych ho stvořila, pro sebe a pro své fanoušky. Tenhle příběh. Je můj a je mou povinností ho přivést na svět.

Zním kvůli tomu namyšleně?

To je mi fuk.

Je to pravda.

FÓRUM NESTVŮRNÉHO MOŘE

UŽIVATELSKÝ PROFIL

LadySouhvězdí * *

Admin

VĚK: oo

MÍSTO: ostrov Nokturno

ZÁLIBY: Projížďky na mořských nestvůrách, mapování hvězd, zkoumání mechanických paláců.

Sledující 2 340 228 | Sleduje 0 | Příspěvky 5 009

STATUSY

Ukázat předchozí statusy

14. října 2016

> Nezapomeňte, tenhle týden jsou v prodeji nová trička s Nestvůrným mořem! Máme tu Amity a Dallase, Damiena a děsovrány a spoustu mořských nestvůr. Tak je běžte omrknout!
> *nestvurnemore.com/obchod*

15. října 2016

> Wow, po těch tričkách se fakticky zaprášilo. Už se chystají další! (A navíc nezapomínejte na další kompendium!)

17. října 2016

> Myslím, že dnešní stránky se vám fakticky budou líbit, lidi...

18. října 2016

> Hehehehehe, říkala jsem, že se vám budou líbit! >:D

19. října 2016

> No jo, no jo, já vím, jsem potvora.

19. října 2016

> Ty trička se vám tak líbily, že budou v prodeji i tenhle týden!
> Čerstvě z tiskárny!

20. října 2016

> Už se děsně těším na dnešní epizodu Horečky letní noci! Doufám, že se se všemi potkám v chatovací místnosti.

Když se Amity někdo ptal, jak se cítila při znovuzrození, mohla odpovědět jediné: „Bolelo to.“ Do jejího nitra se vloudila bytost tvořená čirou energií a přestavěla její samotnou genetickou strukturu. Jak jinak se asi tak mohla cítit? Ale lidé z ostrova Nokturno byli neodbytní a hluboce duchovně založení a Strážce patřil k jejich velkým ochráncům, takže svou odpověď nakonec pozměnila: „Bylo to hotové osvícení.“

Dneska mi škola připadá ještě víc za trest než obvykle.

Prostě je mi to naprosto jedno. Stojím tohohle krásného říjnového rána u své skříňky a dívám se na konec chodby. Ústí zdobí transparent, který studentům připomíná, aby si koupili lístky na fotbalový zápas, který se koná už tenhle pátek večer a po němž bude následovat podzimní ples. Někdo tam ten transparent vyvěsil. Bože, někdo ten transparent *udělal*. Někdo ho namaloval a tak vůbec. Abychom v sobě probudili školního ducha, týden před hrou máme každý den nějaké téma a mě teď míjejí studenti oblečení jako hipíci. Koluje tu spousta mírových symbolů a batikovaného oblečení. Hafo školního ducha.

Já se večer sotva zmůžu na domácí úkoly – odkud se v ostatních bere ještě dostatečné množství síly vůle, aby jim na tom až takhle záleželo? Nejvíc ze všech se baví studenti oblečení v těch nejsměšnějších kostýmech – maturanti

jako já. Jak? Proč? Tohle jsou vážně míněné otázky: připadá mi, jako by někdo řekl nějaký vtip a já přišla o pointu a teď se všichni smějou beze mě.

Stojím u skříňky ve vytahaných džínách a plandavém svetru a počítám minuty, než to budu muset vzdát a jít na třídnickou hodinu. Pár kluků s batikovanými čelenkami a růžovými brýlemi se seskupí u skříňky vedle té mojí; jeden z nich ji rozrazí tak silně, až mě praští mezi lopatky. Dotyčný se začne omlouvat, ale pak si všimne, že jsem to já, a z omluvy se stane špatně skrývané odfrknutí. Odvrátím se a ignoruju je, dokud se nevydají pryč, když tu si další z nich nasadí kapuci a začne předstírat, že je jeskynní tvor, hrbí se a předpažené ruce má zkroucené jako paňáty. Ostatní kluci se zasmějou, jako by pořád ještě nebyli na dohled ode mě. Prudce si stáhnu vlastní kapuci.

Tohle místo nechápu, ale musím tady přežít už jenom sedm dalších měsíců – sedm dalších měsíců do maturity, do vejšky. A vysoká škola, jak jsem slyšela od několika důvěryhodných zdrojů ve fandomu *Nestvůrného moře*, je o tolik lepší než střední, až je to k smíchu.

Už tam chci být. Chci být na tom místě, kde je střední škola vtip a kde nemusím být poblíž lidí, pokud zrovna nechci, a kde je všem fuk, co mám na sobě nebo jak vypadám či co dělám.

Když kluci zmizí za rohem a už mi nikdo nevěnuje pozornost, otočím se zpátky ke skříňce. V prváku jsem ji vyzdobila obrázky a fanarty na téma *Hypnosových dětí*, mé nejoblíbenější knižní série. V rozích se krčilo pár raných skic *Nestvůrného moře*, ale to bylo předtím, než *Nestvůrné moře* vůbec vzniklo. Teď mám skříňku až na školní věci prázdnou. Nacpu si do batohu učebnice statistiky a dějáku. Skicák si zasunu do podpaží. Batoh skončí přehozený přes ramena a moje důstojnost je schovaná.

Vzhůru na nultou hodinu.

„Elizo, musím si tě na chvilku vypůjčit." Paní učitelka Grierová má takový zlozvyk: vždycky když něco potřebuje, popadne prvního studenta, který vejde do dveří, a dnes to nešťastný ucho, co se dostalo do jejích spokojených učitelských spárů, budu já. Věnuje mi zářivý úsměv, ve svých až moc letních žlutých šatech a náušnicích ve tvaru banánů vypadá jako úplné ztělesnění radosti.

Opatrně vyprostím ruku z jejího stisku, aby to nevypadalo, že nechci, aby se mě dotýkala. Paní učitelka Grierová mi nevadí. Většinu dní ji mám ráda. Přála bych si, abych ji měla i na nějaký předmět, a ne jen jako třídní, protože mě nenutí mluvit, pokud nechci, a za aktivitu v hodině považuje pouhou docházku.

„Dneska tady máme nováčka, který přestupuje k nám na školu," prohlásí s úsměvem a ukročí na stranu. Za ní stojí kluk o něco vyšší než já, dost velký, aby mohl hrát fotbal, na sobě má džíny a tričko s logem Westcliffské střední. Je tu sotva den a už jede na vlně školního ducha. Prohrábne si krátké tmavé vlasy a věnuje mi bezvýrazný pohled, jako by mě tak docela neviděl. Žaludek mi udělá kotrmelec. Přesně ten typ člověka, kterým se snažím vyhýbat – já jsem neviditelná ráda, ale nesnáším, když se na mě někdo dívá, jako bych zmizet měla.

„Tohle je Wallace," představí ho paní učitelka. „Říkala jsem si, že bys mu mohla dát pár tipů ohledně školy a pomoct mu s rozvrhem, než skončí třídnická hodina."

Pokrčím rameny. Nehodlám jí na to říct ne. „Ne" většinou způsobí víc potíží, než jich vyřeší. Usměje se.

„Výborně! Wallaci, tohle je Eliza. Můžeš si jít sednout vedle ní."

Wallace mě následuje k mému místu vzadu ve třídě. Pohybuje se pomalu, sedá si pomalu a rozhlíží se, jako by se ještě neprobudil. Znovu po mně hodí pohledem, a když nic neřeknu, vytáhne z kapsy mobil a začne si projíždět esemesky.

Stejně jsem mu nechtěla nic říkat. Naše škola není zas tak matoucí – určitě je dost chytrý, aby na to přišel sám.

Skrčím nohy na židli, opřu si o ně skicák, aby nikdo neviděl dovnitř, a začnu pracovat na další stránce *Nestvůrného moře*. Zapomenu na Wallace. Zapomenu na Grierovou. Zapomenu na celou tuhle školu.

Jsem pryč.

Den mi uběhne stejně jako vždycky: dokážu zmizet tak dobře, že mě učitelé nevidí, a odolávám nutkání zkontrolovat na mobilu fórum *Nestvůrného moře*. Slyšela jsem, že škola se dá zvládnout o dost líp, když máte kamarády, se kterými se můžete bavit, ale všichni moji kamarádi jsou online. Kdysi jsem mívala i offline kamarády. Nebo jsem si to aspoň myslela. Když jsem vyrůstala, měla jsem kamarády ve škole a u nás ve čtvrti, ale nikdy dobré přátele. Ne takové, kteří by mě zvali na přespávačky nebo na filmové večery. Byla jsem pozvaná na pár narozeninových oslav, ale občas si říkám, že to bylo proto, že moje máma otravovala jiné matky. Tehdy jsem byla divné dítě a divná jsem i teď. Až na to, že teď už ani já, ani moji spolužáci nemáme mylné představy, že spolu musíme komunikovat víc než zběžně.

Táta s oblibou tvrdí, že je normální myslet si, že jste divní. „No jo, Vajíčko, zkrátka mi budeš muset věřit, když ti říkám, že si to myslí spousta děcek tvýho věku." Možná má pravdu. Já akorát vím, že loni si Casey Millerová všimla, že jdu po chodbě za ní, a fakticky zděšeně vypískla a uskočila stranou. O vteřinu později se za to samozřejmě rozpačitě omluvila, ale stalo se to na narvané chodbě během přestávky – koho vyděsí, že je za ním další student? Vím, že týden předtím jsem přišla na tělák pozdě kvůli obzvlášť odporným menstruačním křečím a učitel kvůli tomu celé třídě napařil deset minut běhání do schodů, díky čemuž si dodnes tu a tam vysloužím pohled toho druhu, které by měly být vyhrazeny

vrahounům. Vím, že pár měsíců předtím Manny Rodrigez pozval pár kamarádů z plavání, aby si šli ve frontě na oběd stoupnout k němu a mě předběhli, ale oni odmítli, protože se báli, že je uřknu.

Takováhle ostatním připadám? Sektářka? Náboženská fanatička? Jsem tak divná, že bych měla být zloduch týdne v nějaké krimálce, která v televizi běží v hlavním vysílacím čase?

Moji rodiče se diví, proč nemám víc kamarádů, a tohle je důvod: protože s těmihle lidmi kamarádit nechci. Dokonce i ti milí si myslí, že jsem pošuk, vidím jim to v obličeji, když se mnou mají být kvůli nějakému projektu ve dvojici. Jsem ta osoba, se kterou nikdo nechce být ve skupině. Ne proto, že bych byla příšerná studentka, nebo protože vás nechám, abyste všechnu práci odvedli sami, ale protože se oblíkám jako houmlesačka a nikdy nemluvím. Když jsem byla hodně malá, bylo to rozkošné. Teď je to divný.

Měla jsem z toho vyrůst.

Měla bych si přát být společenštější.

Měla bych chtít kamarády, které můžu vidět na vlastní oči a kterých se můžu vlastnoručně dotknout.

Jenže se nechci kamarádit s lidmi, kteří už se rozhodli, že jsem pro život moc divná. Možná kdyby věděli, kdo jsem a co jsem stvořila … pak by si třeba nemysleli, že jsem až takový pošuk. Možná by se z onoho *divná* stalo pouhé *výstřední*. Ale jediná osoba, kterou můžu být na téhle škole, je Eliza Mirková; a Eliza Mirková je v životech ostatních sotva poznámka pod čarou. Včetně toho mého.

Když zazvoní na sedmou hodinu, už mám k obtahování připravenou celou jednu stranu *Nestvůrného moře*, ale v duchu jsem u té stránky doma, kterou po-

řád ještě musím dokončit. Pokračování postuju v pátek večer, vždycky, jako seriály nebo sportovní události. Moji čtenáři mají rádi pravidelnost. Já jim ji ráda poskytuju.

Hodím nepotřebné učebnice zpátky do skříňky a vydám se na parkoviště, držím se přitom u zdí a scvrkávám se, až nakonec skoro přestanu vnímat sebe samu. Většina lidí už sedí v autech, takže je na parkovišti zácpa. Vycházím předními dveřmi školy a lovím přitom v batohu klíčky.

Tamten Wallace sedí na jedné z laviček na chodníku před školou, v jedné ruce drží mobil a displej má natočený vzhůru, jako by čekal na nějakou zprávu, a ve druhé ruce drží propisku, aby mohl psát na svazek papírů položených na složce, kterou má na klíně. Pořád vypadá, jako by usínal. Možná potřebuje, aby ho někdo hodil domů. Nebo je jenom chytrý a ví, že je lepší počkat, než se parkoviště vyprázdní, a teprve pak se pokusit odjet. Vyjdu ze dveří a chvíli ho pozoruju. Mohla bych mu nabídnout odvoz, ale to by bylo divný. Eliza Mirková nikomu nenabízí odvoz a nikdo to po ní nechce.

Vidím, jak začne zvedat hlavu, otočím se a pospíším si k autu.

Apokalypsa_Krav: pracuješ zrovna na nový stránce?

Elizasejenomdiva: Ne – jednu jsem před chvílí dodělala. Teď sedím v autě a jedu na fotbalovej zápas bráchů. Mám u sebe jen skicák.

emmtentyky: To je na prd

emmtentyky: Hele dostalas můj balíček

Elizasejenomdiva: Ne! Tys poslala další? Tos nemusela, Em!

emmtentyky: :DDD Když já vám je posílám tak ráda! Navíc je tenhle děsně vychytanej

Apokalypsa_Krav: copak někdy nejsou děsně vychytaný?

Apokalypsa_Krav: a vůbec kde je MŮJ balíček???

emmtentyky: Klídek, tobě jsem taky jeden poslala, truhlíku

emmtentyky: E ale budeš tu na přímej přenos Horečky letní noci, žejo?

Elizasejenomdiva: Neasi. Jestli někdy vynechám Horečku, tak sním svou nohu.

Apokalypsa_Krav: *udělá screenshot*

Apokalypsa_Krav: nechť v tento den vejde ve známost, že pokud eliza někdy vynechá horečku letní noci, sní svou nohu.

emmtentyky: To by se na mastermindech líbilo

emmtentyky: Tvůrkyně Nestvůrného moře snědla svou nohu kvůli teen telenovele

Apokalypsa_Krav: trapný teen telenovele.

Elizasejenomdiva: Trapná teen telenovela? Jo. Šílená zábava? Taky jo.

emmtentyky: Amen

„To už zase píšeš svýmu klukovi?" Sully mě dloubne do boku a položí mi bradu na rameno. Když ho slyší Church, odtáhne se od okýnka na druhé straně ode mě a taky se ke mně nakloní. Připlácnu mobil na skicák na svém klíně, displejem dolů.

„Přestaňte mi číst přes rameno," obořím se na ně. „A není to můj kluk. Jenom Max a Emmy."

„Ach ták, *jenom* Max a Emmy," ušklíbne se Sully a udělá ve vzduchu uvozovky. „Jasně." Church se zahihňá a o vteřinku později napodobí uvozovky.

„Buďte tam vzadu hodný," zašveholí máma ze sedadla spolujezdce. Táta souhlasně zamručí.

Přijedeme na parkoviště tělocvičny, kde Sully a Church hrajou sálovou kopanou. Půlhodinová jízda autem uběhla rychle díky Maxovi a Emmy, ale na

mobil se znova nepodívám, dokud ty dvě můry nevylezou z auta. Pak jdu za rodiči dovnitř s nosem zabořeným v mobilu.

Apokalypsa_Krav: ale vážně, horečka je nejhorší

emmtentyky: Ne horší než druhá řada když se Chris dal dohromady s Benem

Apokalypsa_Krav: ve druhý řadě se chris dal dohromady s jasonem, ne s benem

emmtentyky: Říká ten kdo se prej na Horečku letní noci nekouká

Apokalypsa_Krav: …

emmtentyky: Pýcha předchází pád

Uchechtnu se. Táta se na mě ohlídne přes rameno. „Co tam máš tak vtipnýho, Vajíčko?"

Vypnu mobil a znova ho přitisknu ke skicáku. Dobrou náladu mi zatemní rozmrzelost, jako černé skvrny ve světle. „Nic."

Dokud si nejsem jistá, že se neohlídne ani máma, ani táta, držím mobil v ruce a nekoukám na něj. Tahle tělocvična je spíš než cokoli jiného skladiště. Velká prázdná místnost s pohyblivými zdmi sloužícími jako dělicí příčky mezi jednotlivými hřišti. Volejbal, basketbal, tenis. Je to tady obří. Ve středu je obestavěné hřiště na kopanou, má lavičky a tak vůbec. Vyfotím ho a pošlu fotku do chatu.

Elizasejenomdiva: Tohle místo je opravdický peklo.

emmtentyky: Moje ségra do jedný takový tělocvičny chodí

emmtentyky: Já tam vždycky akorát dostanu chuť se osprchovat

Apokalypsa_Krav: to je až zvláštně specifický, ems. A mrzí mě, že máš pech, e.

Elizasejenomdiva: Až tady umřu, pohřběte mě s mým uměním.

Apokalypsa_Krav: zazní písně. budeme truchlit za promrhaný potenciál. někdo bude muset informovat fanoušky, samozřejmě. jakožto vrchní správce zabezpečení na fóru nm tuto zodpovědnost přijímám.

emmtentyky: Kdy sis začal říkat Vrchní správce zabezpečení

emmtentyky: Akorát dáváš bany trollům

„Jé, hele, koukej, Elizo," máma mě letmo poklepe po rameni. Vzhlédnu a zjistím, že si prohlíží plakát na tabuli u vchodu tělocvičny. Táta se s kluky vydal k fotbalovému hřišti, kde už se mužstva rozehřívají před zápasem. „Brzo začnou kurzy tenisu. Podle mě by tě tenis ohromně bavil – je to samotářská hra a dobře se u ní protáhneš."

„Ne," řeknu a vrátím se zpátky k telefonu. Okamžitě to vzdá.

Tenhle proces jsme plynule rozvinuli v průběhu let. Když jsem byla malá a neměla jsem do toho co mluvit, máma s tátou mě přihlásili na všechny sporty pod sluncem. Malá baseballová liga. Kopaná. Basket. Volejbal. Všechny jsem je nesnášela, protože jsem neměla žádnou koordinaci (což pořád platí) a nerada jsem mluvila (což taky pořád platí), takže jsem nehrála dobře, takže se mě moji spoluhráči chtěli zbavit. Když jsem tátovi poprvé řekla, že chci praštit se softballem, vypěnil a týden se mnou nemluvil. Máma se mi pokoušela domluvit, abych to ještě zkusila.

Zformuje mi to charakter. Pomůže mi to najít si kamarády. Dobře se u toho protáhnu.

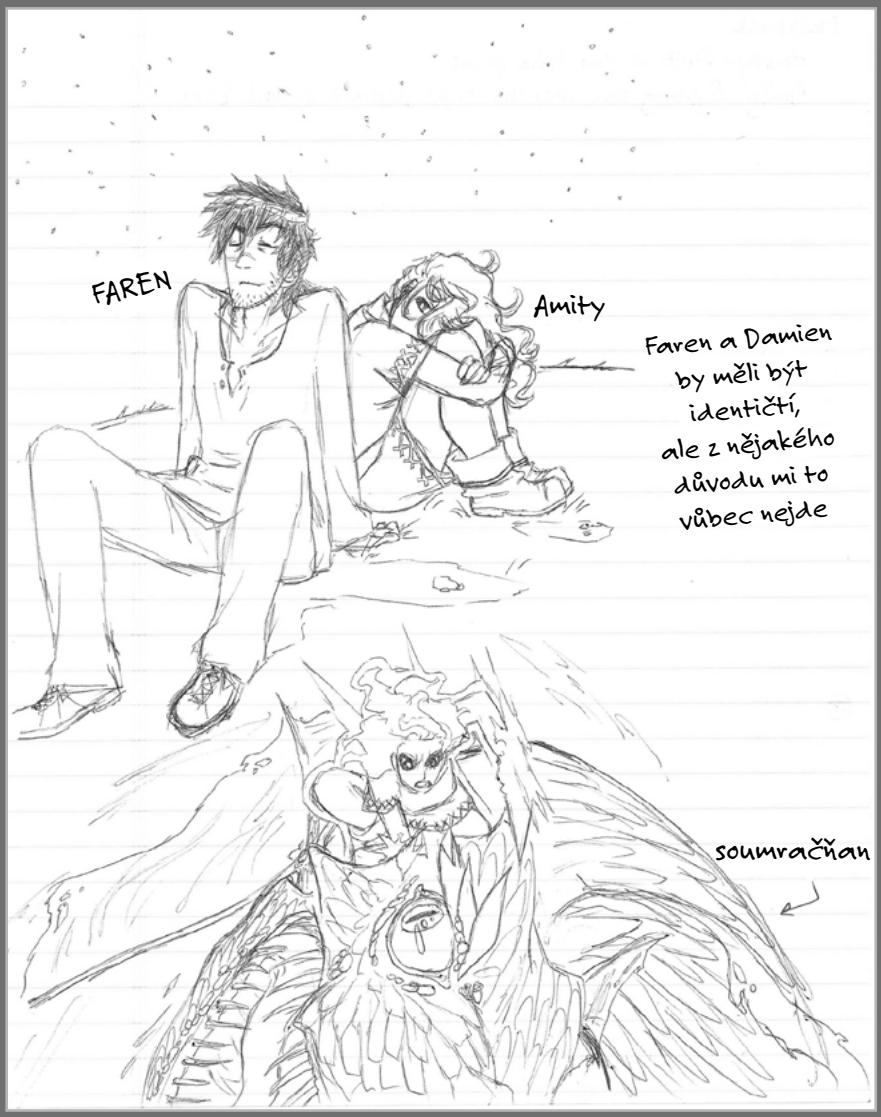
Odmítla jsem. Pak jsem praštila i se všemi ostatními sporty. Zbavit se jich bylo jako odložit staré, těžké brnění. Church a Sully sport zbožňovali, takže se ode mě pozornost rodičů částečně odchýlila, ale pořád to zkoušeli. Když jsem řekla ne, pořád se snažili. A já pořád odmítala.

Teď už jsme došli do bodu, kdy něco navrhnou, já řeknu ne a tím to hasne.

Jdu za mámou na fotbalové hřiště a posadím se vedle ní u paty tribuny. Táta se postaví na postranní čáru, v ruce má trenérskou psací podložku a mluví se skupinkou čahounů ve věku do čtrnácti let v nebesky modrých dresech. Vytáhnu z kapsy tužky a gumu a otevřu skicák.

„Přála bych si, abys to všude netahala s sebou," poznamená máma. „Proč se nemůžeš koukat, jak tvoji bráchové hrajou?"

Vzhlédnu k ní, podívám se na hřiště, pak zase shlédnu ke skicáku. Nemůžu jí na to říct nic, co by chtěla slyšet, a tak neodpovím vůbec.

FAREN
Amity
Faren a Damien by měli být identičtí, ale z nějakého důvodu mi to vůbec nejde
soumračňan

Domů dorazíme právě včas na *Horečku letní noci*. Cestou z auta přelezu zpoceného Churche, z ledničky vytáhnu lahev vody a odspěchám k sobě do pokoje, kde zapnu malou telku na kraji stolu za počítačem a přepínám, dokud nenajdu ten správný kanál. Zrovna začínají úvodní titulky. Probudím počítač a chvátám na webovky.

Nestvurnemore.com není jenom místo, kde se vždycky stránky *Nestvůrného moře*, které mám zatím hotové, objevují nejdřív, ale taky vstup na největší fanouškovské fórum komiksu a chatovací stránka, kde se jednou týdně objevuju pod svým pseudonymem, abych s fanoušky zhlédla *Horečku*. Je to jediná doba, kdy LadySouhvězdí mluví v přímém přenosu.

LadySouhvězdí: JSEM TU! Žádný strachy, bando, jsem tady!

moby66: Juch!

HolkaKdo: jupíjej

hustonuvproblem: Už jsme si mysleli, že se neukážeš!

Následuje smršť dalších komentářů. Obvykle je v chatu tolik lidí, že na žádné nemůžu odpovědět. Vždycky plácnu něco o seriálu a nechám je reagovat. Vedou konverzace mezi sebou. Převážně jde o to, že jsem tady a koukáme se na to samé a pro jednou nikdo nemluví o *Nestvůrném moři*.

Zbožňuju *Nestvůrné moře* úplně stejně jako oni – nejspíš víc –, ale i já si jednou za čas potřebuju popovídat o něčem jednoduchém.

V telefonu mi vyskočí soukromá zpráva. Tam jsem pořád přihlášená ke svému účtu s přezdívkou Elizasejenomdiva.

Apokalypsa_Krav: na tuhle se tak těším! jestlipak spencer zjistí, že je jane lesba, a navíc chodí s jeho ex??

Max to veřejně nikdy nepřizná, ale na *Horečku letní noci* se kouká s úplně stejným nadšením jako my ostatní. Vím to jen já s Emmy, ale ta je teď zrovna zaneprázdněná skotačením s ostatními fanoušky v hlavním chatu.

Pošlu mu nějaké nesmyslné smajlíky a začnu se v hlavním chatu vyjadřovat k úvodní scéně *Horečky*, kde se Spencer skutečně dozví o Janeině coming outu a taky to, že teď randí s jeho bývalkou Jennifer. Nedokážu posoudit, jestli je to jen bezmyšlenkovitý zvrat, nebo se seriál opravdu snaží učinit prohlášení o právech LGBT osob. Napíšu to do chatu. Všechny to nadchne.

Když začnou reklamy, naskenuju do počítače novou stránku *Nestvůrného moře*, kterou jsem dneska načrtla ve škole, a otevřu ji ve Photoshopu, abych začala se starým dobrým kreslením linek. Můj grafický tablet na mě čeká jako prvotřídní hřebec připravený vystřelit z boxu. Jeho obrazovka kopíruje počítačovou. Na pravou ruku si natáhnu uměleckou rukavici – na jedné staré jsem ustřihla palec, ukazováček a prostředníček –, aby se obrazovka tabletu nezapatlala a aby se po ní moje ruka hladce pohybovala. Nic nezničí dílko rychleji než špatný pohyb ruky.

Linky mě na všech stránkách baví nejvíc. Barvy jsou na druhém místě, ale kreslení linií v sobě má nuance, kterým se nic nevyrovná. S dobrými konturami obrázek stojí nebo padá. A bonus, na téhle stránce budou opravdu parádní tahy: Amity a Damien jsou zrovna uprostřed bitvy na Písečných planinách, v níž se Orkané a Pozemšťané střetnou v boji o vládu nad hlavním městem pouštních zemí.

Nestvůrné moře zahrnuje spoustu živelných schopností, podobně jako třeba anime, takže většina soubojů znamená suprové kontury. Obzvlášť když tam jsou Amity a Damien, protože bojují pomocí krystalů a mlhy. Hrany a křivky. Lahůdka.

Reklamy skončí dřív, než stihnu udělat něco pořádného. Položím stylus a otočím se zpátky k chatu, kde v houfu objevím pár nápadných nově příchozích.

LadySouhvězdí: Doufám, že během reklam nikdo nedělal žádný potíže.

lijavec: Definuj „potíže".

Plameno_Borec: Potíže: podst. jm. def: tenhle cápek.

lijavec: Fikaný.

Plameno_Borec: Tak snažím se.

Pod touhle rychlou výměnou nastane příval nadšených zvolání: „lijavec!!" a párkrát i „Andělé jsou tady!"

Zmiňovaní andělé jsou skupinka pěti fanoušků, kteří vystupují pod jmény založenými na Andělích v *Nestvůrném moři*, ochráncích planety Orkus. Vlastně jsem s lijavcem ani jinými Anděli z fandomu nikdy přímo nekomunikovala, ale viděla jsem je různě v diskusích. Je tak trochu nemožné je tam nevidět. Jsou skoro tak populární jako já.

Hudba v televizi nabere na intenzitě. Otočím se právě včas, abych viděla Jane, která zrovna zjistila, že se Spencerem čeká dítě, a pak pořad přeruší další reklama. Dneska se vážně zaměřují na zásadní problémy. Zpátky k hlavnímu chatu.

LadySouhvězdí: Další těhotenství?! V tomhle seriálu už si někdo dítě nechal, někdo ho dal k adopci a už byl i potrat! Jak se s tímhle problémem poperou, aby to zároveň bylo relevantní vůči SKUTEČNÝM ŽIVOTŮM DOSPÍVAJÍCÍCH?

lijavec: Hahahahaha

Tahle odpověď se vynoří okamžitě a mně se v hrudi zatřepotá podivný vřelý pocit. Zasmějí se i jiní, ale způsobí to právě lijavcova odpověď. Píše ty nejčtenější fanfikce *Nestvůrného moře*. Něco málo z jeho tvorby jsem viděla. Je vážně legrační. Jako fakt děsně vtipnej. Jako že takhle vtipně bych *Nestvůrné moře* nedokázala napsat, ani kdybych se snažila.

Takže když se on zasměje něčemu, co jsem řekla, připadám si, jako bych vyhrála v loterii.

Pak odpoví následující:

lijavec: PLOT TWIST – ve skutečnosti je to Jennifeřino dítě. Jane Spencera podváděla už dlouho předtím. Až se to dítě narodí, pojmenujou ho Janifer a budou žít šťastně a lesbicky na předměstí a na Spencera už si nikdy ani nevzpomenou.

Když dojdu k „Janifer", skoro poprskám obrazovku vodou. Zbytek vlákna v chatu, všechny ostatní hlasy, vyblednou do pozadí a moji pozornost upoutá jenom to, když se objeví lijavcovo jméno.

Plameno_Borec: Počkat, jak spolu dvě lesby můžou mít biologický dítě?

lijavec: Ehm sorry jako nikdo netvrdil, že je biologicky Jennifeřino. Krev=/=rodina. Viďžejo? Kdo je se mnou?

LadySouhvězdí: Pardon, pořád se snažím zpracovat „Janifer".

lijavec: Tak tobě se to líbilo, jo? ;)

Bože můj, mrkací smajlík. Nejprovokativnější ze všech smajlíků. Do obličeje se mi vkrade ruměnec a já si promnu tváře, abych to zakryla, i když mě tady nikdo nevidí. Ten sebevědomej, domýšlivej parchant. Kluci ve škole na mě takhle nikdy nepůsobí – nevím, jestli je to proto, že jim vidím do tváře, nebo protože oni vidí mě nebo co jako. Takovéhle pocity ve mně vyvolávají jenom lidi, na které natrefím online, a upřímně, lijavec je po vážně dlouhé době první, kdo je vyhrabal na povrch zemský. Jako by v celém tomhle chatu mluvil jen se mnou. Jako bychom byli dva lidi usazení vedle sebe na gauči na přelidněné party.

A teď je tu nový problém:

Mám mu něco odpovědět?

Prsty se mi vznáší nad klávesnicí. V televizi se mihne reklama na přípravky proti akné a pak upoutávka na seriál, který poběží po *Horečce.* Naťukám:

LadySouhvězdí: No to víš, že jo. ;)

Taková vytáčka. Aspoň jsem tam vmáčkla i mrkacího smajlíka. Možná to zní dostatečně koketně, aby to vynahradilo tu naprostou absenci důvtipu. Je to pitomost, protože přesně to mám na internetu ráda – že máte čas si rozmyslet,

co chcete říct, než to řeknete. Ale mozek mi nefunguje pořádně, nejsem si jistá, jestli je moudré s někým veřejně flirtovat jako LadySouhvězdí, a navíc ani nevím, kdo lijavec je. Mohl by to být nějaký čtyřicátník, který bydlí u rodičů v suterénu, prsty má oranžové od Cheetos a vlastní sbírku vintage Star Wars triček, která už nenapasuje přes svůj rozpínající se pupek.

Otočím se zpátky ke konturování. Nad obrazovkou grafického tabletu se moje třesoucí ruce zase zklidní a obrysy jsou nakonec plynulé a výrazné. Díky kreslení mám co dělat, zatímco přemýšlím o jeho mrkacím smajlíkovi a taky o tom, kterého jsem na oplátku poslala já.

Čáru po čáře se na prázdném pozadí objeví Amity s mračnem bílých vlasů a bystrýma oranžovýma očima. Ještě není vybarvená, ale já to na ní vidím pokaždé, když ji kreslím. Vždycky jsem si říkala, jaké by to asi bylo, patřit k lidem, jejichž barvy jsou zřetelně vidět, i když se nehýbou. Být někým, kdo je tak plný života, že si ho ostatní prostě musí všimnout. Nejde ani tolik o Amityiny oči nebo vlasy, a dokonce ani o její kůži – nic z toho to nezpůsobuje. Je to prostě jen ona.

Masu oranžových krystalů připomínajících nože, které Amity vyrůstají podél pravé paže – má ji nataženou dozadu, je připravená skolit své protivníky –, si nechám na potom. Seriál už zase běží.

Lijavec už v chatu nic dalšího neřekl. Sem tam do placu přihodím nějakou poznámku ohledně seriálu, ale většinu času jen sedím opřená, nad ničím nepřemýšlím a užívám si, jak skupina hezkých dvacátníků předstírá, že jsou teenageři, činí totálně špatná rozhodnutí a poučují se ze svých pochybení. Jednou za čas chatovací okno obsadí nějaký troll a posílá řvavé kapitálky nebo sérii smajlíků, a to se pak se objeví účet Rištské_kovárny a zablokuje ho.

Na mobilu se mi objeví zpráva od Maxe.

Apokalypsa_Krav: kovář se hlásí do služby se svým banovacím kladivem.

Elizasejenomdiva: Výtečná práce, vojáku.

Apokalypsa_Krav: vidíš, přesně proto jsi mě na tuhle práci najala.

Elizasejenomdiva: Jo, aby Emmy nemusela dělat tohle, a ještě se starat o webovky.

Apokalypsa_Krav: ha ha.

Elizasejenomdiva: Ale fakt, skvělá práce. Nikdo se neumí ohánět banovacím kladivem tak jako ty.

Max pošle další smajlíky. Nějaká tanečnice salsy. Lakování nehtu. Blesk. Pravidelně na Emmy dotírá, aby je přidala do chatu na fóru *Nestvůrného moře*, a ona odmítá, protože jí to přijde legrační.

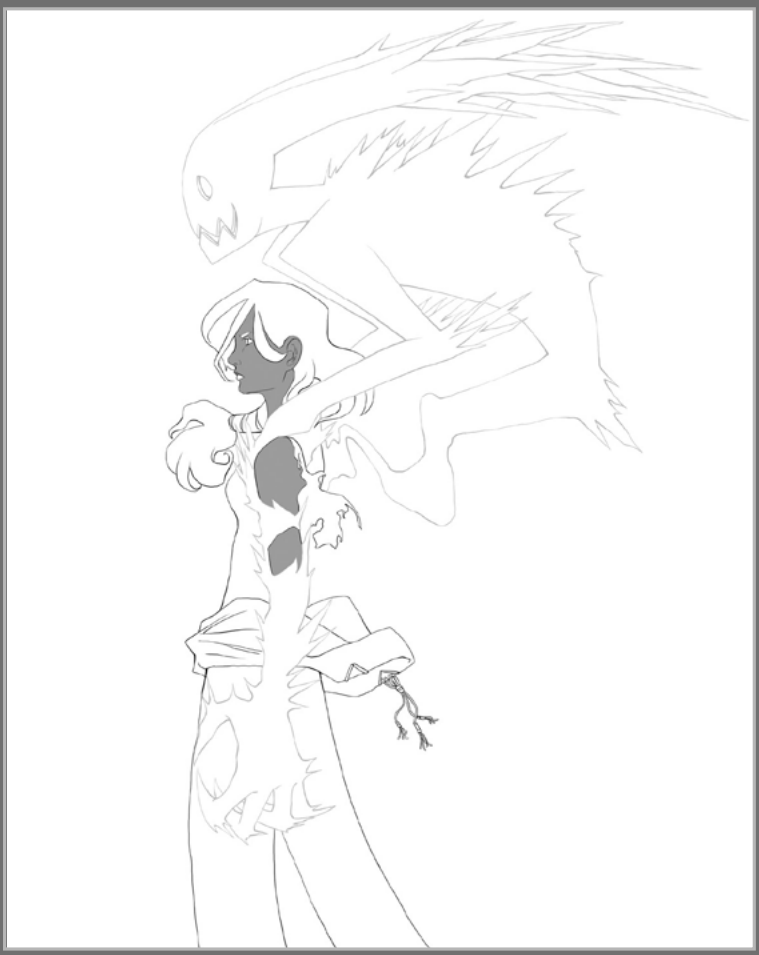
Emmy řekne v chatu *Horečky* něco, co rozpoutá takovou záplavu odpovědí, že nemůžu vyjet nahoru, abych se podívala, jak vypadal původní komentář.

S provozem fóra mi nepomáhají jenom Max a Emmy, ale jsou nejlepší. A jsou to jediní dva lidé, kteří mě neznají jako LadySouhvězdí, ale jako Elizu. Než se Max stal mým vyhazovačem, ještě předtím, než nasdílel na Mastermindech ten odkaz na *Nestvůrné moře*, který přilákal čtenáře, patřil k těm až otravně puntičkářským fanouškům *Hypnosových dětí*, kteří na fórech spekulují nad dalším vývojem zápletky. A Emmy, než vybudovala nestvurnemore.com a fórum a e-shop, kde prodávám svůj merch, byla všudypřítomnou nadšenou osůbkou na fóru *Hypnosových dětí*, jedenáctiletou fanynkou, která své oblíbené sérii věnovala tolik energie, že by s ní mohla napájet malé město.

Kdyby oni dva neobjevili moje fanarty, nic z toho by se nestalo. Oba si na fóru *Hypnosových dětí* nezávisle na sobě našli moje mrtvé vlákno s obrázky a právě v něm jsme si zřídili místečko jenom pro sebe.

Mám kamarády. Možná žijou stovky mil ode mě a možná s nimi můžu mluvit jen skrze obrazovku, ale pořád jsou to moji kamarádi. Nedrží pohromadě jenom *Nestvůrné moře*. Drží pohromadě i mě.

Max a Emmy jsou ten důvod, proč cokoli z tohohle vůbec existuje.

Po svém druhém zrození cítila, jak jí v mysli sedí Strážce a upírá na ni svůj zrak. V jejím nitru samozřejmě neměl žádné oči kromě těch jejích, a přece měla takový pocit. Hořící uhlík vzadu v hlavě. Občas jí seděl na ramenou, přestože by se mohla podívat do zrcadla, a nic tam nespatřit. Teď už netušila, jestli to byly doznívající halucinace z popřerodové nevolnosti, nebo jestli si na ten pocit prostě zvykla. Ať tak či onak, teď už to necítila. A Strážce k ní nepromluvil od toho prvního dne, kdy s ní uzavřel úmluvu.

Její tělo výměnou za jeho sílu.

KAPITOLA 5

V průběhu několika následujících dní dokončím další dvě stránky. Mohla bych to vzít rychleji – když se snažím, zvládnu dokončit stránku denně –, ale to by kvalita začala upadat, což je to poslední, co v tuhle chvíli chci. Už jsme si toho s komiksem prožili tolik, že by se odteď měl jedině zlepšovat, a ne zhoršovat. Ve škole si stránky vždycky načrtnu, snažím se stihnout co nejvíc podkladových kontur, než se dostanou na počítač. Dělám je ve třídě, když se nikdo nekouká, nebo během oběda, kdy sedím sama na větrném dvoře před jídelnou. Zanedlouho už bude na sezení venku příliš velká zima a já si budu muset najít stůl vevnitř, což by měla být fakt zábavička, když si vezmu, že všechny stoly jsou každý den, kdy tam nakráčím, obsazené.

V pátek, v den fotbalového zápasu, jsou všichni oblečení v typicky westcliffské zlaté, zkrášlili se fotbalovými dresy, mají pomalované obličeje a zlaté stuhy v culíku. Na hlavní chodbě je pět různých transparentů, které fotbalový tým

pobízejí DO TOHO, DO BOJE, VYHRAJTE. Když míříím na čtvrtou hodinu, transparent číslo tři se odlepí ode zdi zrovna ve chvíli, kdy procházím pod ním. Svět zčerná. Plácnu do transparentu, abych se z něj vymanila, a na chodbě za mnou někdo vybuchne smíchy. Transparent spadne na zem.

Travis Stone a Deshawn Johnson, jediní dva studenti na téhle škole, kteří mě dějí, i když mám dobrý den, se kus za mnou opírají o skříňky a sledují moje zápolení. Travis vypadá jako sup v pytlovitých džínách a s krátkým sestřihem a Deshawn je kluk, který je v polovině případů příliš cool na to, aby se bavil s Travisem, a druhou polovinu není cool ani trochu. Před deseti lety to byli dva rozkošní klučinové, kteří se mnou chodili na základku, hráli si se mnou na hřišti na honěnou a s tím transparentem by mi místo přihlížení pomohli.

„Pěkný háro," zavolá Travis. Prohrábnu si vlasy rukou a zjistím, že se mi tam zachytilo nekřesťanské množství třpytek. Můj výraz u Travise a Deshawna vyvolá nový záchvat smíchu.

Na záchodě veškeré pokusy o odstranění třpytek selžou. Akorát se mi podaří pokrýt umyvadlo zlatými třpytivými lupy a několik dalších holek se na mě divně tváří, jako bych si to snad do vlasů nasypala sama. Všechny naděje na štěstí a zářnou budoucnost pohasnou.

Po skončení vyučování vyjdu ven a přivítá mě zamračená obloha, prudký vítr a řady aut bojující o to, kdo dřív opustí parkoviště. Za pár hodin se sem všichni vrátí na fotbalový zápas, namáčknou se do stadionu za školou, budou povzbudivě halekat do chladného nočního vzduchu a choulit se k sobě s kamarády. Každá třída obejde fotbalové hřiště se svým alegorickým vozem. Dojde na chvíli ticha na památku členů kapely, kteří loni v létě sjeli z Wellhouseovy zatáčky. Dojde i na fotbalové dresy a večírky a bouřlivé oslavy dlouho do noci.

Upravím si na ramenou batoh a vezmu skicák do obou rukou. Je tu příliš mnoho aut. Vsadím se, že na vysoký takový problémy s parkováním nemají. Vsadím se, že vysoká je super.

Otočím se a uvidím, že Wallace zase sedí na stejné lavičce. Tenhle týden tam sedával každý den. Včera jsem zjistila, že se příjmením jmenuje Warland, a rozhodně dává smysl, aby se někdo jeho velikosti a tělesného vzrůstu jmenoval po válce. Někdo, kdo dokáže způsobit zkázu, kamkoli se vrtne.

Dneska tam Wallace Warland není sám. Obklopují ho Travis Stone a Deshawn Johnson, navěky věků zhouby mé existence. Už tak je dost hrozné, když na svoje dávno zapomenuté kamarády narazím jednou denně – podruhé už si koleduju o potíže. Deshawn stojí u lavičky se založenýma rukama a Travis se rozvaluje vedle Wallace, jako by byli staří kámoši. Wallace sedí strnule, rukama zakrývá papíry, na které si pořád něco píše, a oči upírá na chodník nalevo od Deshawnových bot.

Wallace na mě nepůsobil jako někdo, kdo by se kamarádil s někým, jako je Travis Stone, aspoň teda co se týče středoškolského dementního Travise. Zvědavost ponoukne moje nohy, aby se přišouraly o něco blíž, a předstírám, že uvažuju, jestli mám jít k autu. Vytáhnu mobil a civím na černý displej.

„… to přece musel napsat na počítači. Nikdo nepíše takhle hezky. A co to vůbec je?“

Travis sáhne po jednom papíru. Wallace mu odstrčí ruku.

„Jaks to říkal? Fan … fan …“

„Fanfikce,“ doplní ho Deshawn.

Tak to ani za nic, v žádném z devíti kruhů pekla! Wallace Warland přece nemůže psát fanfikci. Fanfikci *na co*? Co baví Wallace Warlanda natolik, že na to píše fanfikce? Existujou fanfikce o profesionálních sportovních týmech?

„Uka." Travis se mu zase pokusí sebrat papíry z ruky a Wallace je sevře ještě pevněji.

„Podle mě je to ta věc na netu," míní Deshawn a mžourá na papír. „O tom moři."

Všechny vlasy vzadu na krku se mi naježí. Srdce se mi divoce rozbuší. Nemůžou mluvit o *Nestvůrném moři.*

Wallace Warland prostě nemůže psát fanfikci na *Nestvůrné moře*.

„Nechte ho bejt." Než se stihnu zarazit, otočím se a zamířím k nim. Můj hlas se vynořil z nějaké černočerné záložní rezervy odvahy v mém nitru, z místa, které si obyčejně šetřím na chvíle, kdy musím mluvit před třídou nebo jít sama k zubaři. Obličej se mi zkrabatí, nohy se mi třesou. Srdce mi buší, jako bych zrovna uběhla kilometrový sprint.

Travis a Deshawn se oba otočí na mě a usmějou se – no, Deshawn se doopravdy nesměje a všechny Travisovy úsměvy vypadají jako škleby. Bože, pamatuju si, jak hezky se usmívali dřív. Wallace na mě s nečitelným výrazem zírá. Uvědomuje si, jak marné tohle je? Možná bych pro něj mohla získat aspoň pár vteřin, aby se mohl dát na útěk. Jediná věc, kterou nedokážu, je nečinně stát, zatímco nějakého fanouška – pokud není fanda *Nestvůrného moře,* tak rozhodně něčeho jiného – zesměšňují za to, co má rád. LadySouhvězdí by to nestrpěla a pro tuhle chvíli to nesnesu ani já.

Travis předstírá překvapení. „Panejo, tak Mirkouš fakt umí mluvit."

Chodíme spolu do školy od druhé třídy. Moc dobře ví, že němá nejsem, na rozdíl od některých našich spolužáků, kteří opravdu věří, že neumím mluvit.

„Nech ho na pokoji, Travisi." Už teď na to mám moc slabý hlásek. Pohotovostní rezervy odvahy spotřebovány.

„Proč se ho zastáváš, Mirkouši? Někdo se nám tu zaláskoval?"

Obličej mi okamžitě vzplane. Přitisknu si okraj skicáku ke stehnům. Vím, že tohle dělá, aby nějakou holku buď donutil přestat mluvit, nebo ji znervóznil natolik, že přestane být schopná rozumné argumentace. Přišel s tím na druhém stupni, kdy jsem začala být moc divná na to, aby se se mnou někdo bavil. Pokud se tím proderu, možná bych ho mohla rozhodit.

„Ne. Buď zticha," zašvitořím. „Já jenom – ty… Nech ho, ať si píše, co bude chtít. Ať už je to cokoli, vůbec nic ti do toho není."

„Nic mi do toho není? Nehodlám ho za to zjebat, Mirkouši, jenom si to chci přečíst. Co máš za problém?"

„Zcela jasně ti to nechce dát přečíst!"

Wallace na mě upřeně hledí celou dobu, co tohle říkám, a mně začne horko prosakovat až do uší. Takže nedávám pozor, když mi Deshawn vytrhne skicák z rukou.

„Hej!"

Natáhnu se pro něj, ale on ucouvne z dosahu a otevře ho, aby se podíval, co je tam nakresleného. Pár volných stránek se ve studeném větru zatřepetá, ale nevypadnou.

„Páni, ty jsou fakt dobrý," řekne Deshawn. „Trave, podle mě ji taky berou ty mořský potvory."

Zaklapne desky a přehodí mi skicák přes hlavu, mimo dosah mých prstů, když po něm skočím, přímo do rukou Travise, který vstal z lavičky. Travis skicák chytí, až se rozletí pár volných listů, a otevře ho.

„Aha, tak proto ho bráníš. Oba dva máte rádi to samý!"

„Dej to sem!" Do toho skicáku se nikdo koukat nemá. Je to ten, který si beru do školy, takže je to bezpečnější než nějaké jiné, ale pořád tam jsou věci z *Nestvůrného moře* – jako třeba nedokončené stránky z komiksu – a mohl by

mě prozradit. Navíc se mi nelíbí představa Travisova slizkého pohledu upřeného na moje kresby. Neukazovala jsem mu je, ani když jsme se kamarádili, a teď s tím nehodlám začínat. Vrhnu se k němu, abych skicák dostala zpátky, on ho ale hodí zase Deshawnovi.

Nebudu tady poskakovat jako cvičená opice, zatímco si budou přehazovat můj skicák. Ne jako maturantka. Prostě ne. Ale Deshawn tam stojí a drží ho, probírá se stránkami a nehne se, dokud to neudělám i já. Pohled se mi rozmaže slzami. *Skvělý.* Už i brečím. Pojďme to ještě zhoršit. Zatnu ruce v pěst a vyrazím k Deshawnovi. Jakmile jsem dost blízko, zasměje se a hodí skicák zase zpátky.

Opět se otočím, už už se chystám začít frustrovaně křičet, když tu zjistím, že Wallace stojí mezi mnou a Travisem, skicák v jedné ruce. Zřejmě ho chytil v letu. Myslela jsem, že se tak rychle hýbat nedokáže. Travis vypadá zároveň šokovaně a lehce ohromeně. Wallace se otočí a probodne ho pohledem. Travis je zhruba tak vysoký jako já, takže když oba stojí, Wallace je o půl hlavy vyšší než on a o dost rozložitější. Travis vypadá jako semenáček klíčící vedle dubu.

Wallace k němu přistoupí, tělo celé napjaté, a Travis zvedne ruce a vycouvá. „Tak hele. Hoď se do klidu, chlape. Kruci." Pohlédne na Deshawna, cukne hlavou směrem k parkovišti a oba odklušou. Po cestě Travis sebere jeden z mých spadlých obrázků, pak se mi zadívá do obličeje, přeloží ho a strčí si ho do kapsy.

Wallace už mezitím začal z chodníku sbírat ostatní popadané listy. Vrhnu se po těch několika poblíž – Amity využívá svých krystalů, aby se vymrštila k nebi, Damien obklopený oblakem mlhy a hejnem děsovran – a otřu si oči.

Wallace se šine zpátky, drží můj skicák jako podložku, aby mohl něco napsat na jeden z volných papírů. Strčí ho do skicáku spolu s obrázky, které sebral, a podá mi ho. Nedívá se na mě, jako bych měla být neviditelná, ale místo toho